

Simplement, un gran disc

Text > XAVIER CASTILLÓN

En menys d'una dècada, el que anteriorment es coneixia com el segon millor grup d'Espolla ha passat a ser un dels millors grups del país, amb tres àlbums farcits de bones cançons, un estil propi i uns directes explosius. En imparable progressió creixent, *Allímit de la tonalitat* (2020), *La mateixa sort* (2021) i *Gràcies per venir* (2023) han estat fins ara els tres capítols principals d'aquesta història, als quals s'afegeix ara *Pel barri es comenta*, un disc publicat pel grup en el seu propi segell, L'Animeta. Gravat a tres estudis diferents amb arranjaments i producció de La Ludwig Band, però fent equip en alguns temes amb tres productors (Joan Borràs, d'Oques Grasses; Pau Vallvé, i el guixolenc Santi Garcia, d'Ultramarinos Costa Brava), *Pel barri es comenta* mostra l'interès del grup per ampliar la seva paleta de colors, amb guitarres elèctriques denses i altres de-

talls que allunyen el grup de l'etiqueta més tòpica, la del *folk-pop*, que mai no l'ha definit prou bé. Com sempre, destaca la gran capacitat de Quim Carandell, cantant i compositor principal, per crear dinàmiques cançons narratives, «cançons riu» en la millor tradició dylaniana, sense tornades pròpiament dites, però sempre efectives a l'hora de transmetre sentiments i explicar històries.

Carandell ha escrit unes quantes cançons d'amor i desamor, amb escenes quotidianes en què el protagonista escalfa unes lleties o es menja «un bon plat de patata i coliflor», però també algunes com les dues que tanquen el disc, «Xavier, el tècnic de so», i l'èpica i bella «D'un concert de la Mushkaa», en què l'autor es retroalimenta de la seva pròpia realitat immediata, la de cantant d'un grup d'èxit, per acabar fent alguna refle-

LA LUDWIG BAND.
Pel barri es comenta.
L'Animeta, 2026.

xió profunda: «I jo anava insegur, poc convençut del meu personatge. Sense saber què seria de mi i la veritat que, sempre us l'he de dir, és que encara no ho sé». Una bona manera de tancar un gran disc amb col·laboracions tan singulars com ara les de Tarta Relena i l'Orquestra Filharmònica de Ciutat del Cap.

YAN FICKER RUIZ. *El crim del segle*. Yan Ficker Ruiz, 2025.

CINCO EN CLAVE. *Turpial guajiro*. Cinco en Clave, 2025.

Sota el signe de Neil Young Text > X. C.

Yan Ficker Ruiz, músic rosinc resident a Leipzig (Alemanya), debuta amb un àlbum amb dotze cançons pròpies, cantades en anglès, alemany, català i castellà, que mostren clarament la seva passió per Neil Young, tant en la seva faceta acústica com en la més elèctrica, no només explicitada en títols com ara «Crazy

Horse», un llarg tema instrumental. També seguint l'exemple del clàssic canadenc, Ficker utilitza sovint les cançons per llançar missatges molt crítics contra aspectes que no li agraden de la catastròfica realitat que ens envolta, sigui una ministra («Yolanda», a ritme d'un *ska* frenètic) o l'Estat d'Israel («Successors del III Reich»).

Jazz llatí per al segle XXI Text > X. C.

Des de Rotterdam (Països Baixos), el clarinetista i compositor gironí Oriol Marès desplega una gran activitat transfronterera. Fa uns mesos, va presentar el seu primer disc enregistrat a Girona pel quartet que colidra amb el llaütista siríà Talal Fayad, amb la mirada centrada en el Mediterrani. Amb Cinco en Clave, un

quintet instrumental també plurinacional, Marès reorienta la seva recerca cap al Carib, amb composicions pròpies i adaptacions de músiques provinents de Veneçuela, Cuba o Aruba. Una visió renovada i desacomplexada del jazz llatí, seguint i fent créixer en el segle XXI el camí obert fa dècades pel mestre cubà Paquito D'Rivera.